<u>กฎแห่งกรรม</u>

เล่มที่ 6 **ภาค** ธรรมปฏิบัติ

เรื่อง จิตหลังอาสัญกาล

โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

คณะผู้จัดทำ http://www.jarun.org/contact-webmaster.html
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย

จิตหลังอาสัญกาล

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๒๓ เม.ย. ๓๕

ในปัจจุบันแม้โลกจะมีความเจริญทางเทคโนโลยีสูงมาก มนุษย์สามารถสร้างดาวเทียม สร้างจรวดไปโลกพระจันทร์ได้ แต่มนุษย์ก็ยังตอบปัญหาที่ถามกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันไม่ได้ คือ ปัญหาว่ามนุษย์ตายแล้วเกิดหรือไม่ คือ ปัญหาว่ามนุษย์ตายแล้วเกิดหรือไม่ จิตหลังอาสัญกาลเป็นอย่างไร บางคนเชื่อว่า ชีวิตเมื่อตายแล้วขาดสูญเป็นพวก**อุจเฉททิฐิ** ส่วนอีกพวกหนึ่งเชื่อว่า ชีวิตเป็นสิ่งเที่ยง จัดเข้าพวก**สัสเสตทิฐิ** ซึ่งทั้งสองพวกนี้ พระพุทธศาสนาจัดเป็นความเห็นผิด หรือ**มิจฉาทิฐิ** *เพราะพระพุทธศาสนาเชื่อว่า ชีวิตจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับกรรม คือการกระทำของแต่ละคน*

ต่อคำถามที่ว่า มนุษย์ตายแล้วเกิดอีกหรือไม่ และจิตหลังอาสัญกาลเป็นอย่างไร ลองพิจารณาคำตอบจากเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้

แรงสาบาน

เป็นเรื่องเกิดขึ้นที่หน้าวัด มีต้นมะขามใหญ่แต่ตายไปแล้ว อยู่ตรงปากตรอก เมื่อก่อนเป็นทางควาย ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้บวช **ลุงคำ** เล่าตั้งแต่อาตมายังเป็นเด็ก มาที่แถวนี้

มีคนสองคน คนหนึ่งอยู่บ้านใกล้วัดอัมพวัน อีกคนหนึ่งอยู่บ้านเหนือขึ้นไป เขาติดต่อชอบพอกัน อย่าไปออกชื่อเลย เขาตายไปตั้ง ๖๐ ปีแล้ว เขาก็รักใคร่กันดี

เขาได้สัญญาสาบานต่อกันว่า จะรักเดียวใจเดียว จะไม่รักคนอื่นต่อไป พูดถึงตอนนี้ขอฝากโยมไว้ **ไปรักใครอย่าไปสาบานนะ สบถก็ไม่ได้**

ผู้หญิงก็สาบานให้กับผู้ชาย ผู้ชายก็สาบานให้กับผู้หญิง ว่าจะแต่งงานกัน

ต่อมาผู้หญิงเกิดมาเป็นไข้ทับระดูตาย ตายแล้วยังห่วง ด้วยอำนาจรัก ยังห่วงผู้ชายคนนี้ตลอด พยายามจะเอาเป็นสามีให้ได้ ถึงตายไปแล้วก็ปรารถนาเหมือนเดิม เพราะสาบานกันไว้

ผู้ชายคนนี้เกิดนอกใจ เพราะแฟนเก่าตายไปแล้ว จะไปแต่งได้อย่างไร ได้เกิดชอบพอกับลูกสาวคนข้างวัดอัมพวัน ได้ไปสู่ขอ พ่อแม่ฝ่ายหญิงเขาไม่ยกให้ เพราะผู้ชายจน

แต่เขารักกันแล้ว เมื่อขอไม่ให้ก็ต้องตามกันไป หน้านั้นเป็นหน้าเกี่ยวข้าว เขาไปเกี่ยวข้าวที่บางชันด้วยกัน ก็นัดกันว่า ๒ ทุ่มให้มาคอยที่ต้นมะขามหน้าวัด ผู้ชายจะมารับ ฝ่ายหญิงก็ตกลง

เกี่ยวข้าวกลับมา ผู้หญิงแต่งตัวมาคอยก่อนสองทุ่ม เมื่อถึงเวลาสองทุ่ม ผู้ชายก็มา ปรากฏว่าแฟนเก่ามาคอยบอกว่า พี่ทำไมมาช้าจัง ผู้ชายก็บอกว่ามาตามเวลาสองทุ่ม แล้วก็รีบไป

นี่แฟนเก่าปลอมเป็นผู้หญิงที่จะต้องพากันไป เขาอาฆาตจะต้องมาเอาผู้ชายคนนี้ไปเป็นสามีให้ได้

ผลสุดท้าย ผู้ชายก็บอกว่า น้องออกหน้าไป ผู้หญิงก็บอกว่า ออกไม่ได้ ให้น้องอยู่ข้างหลังเถอะ เพราะว่าถ้าพี่ออกหน้าไป หากเขาตามมายิง ฉันอยู่ข้างหลังจะได้ตายก่อน

ผู้ชายเสียรู้ผีก็ออกหน้าไป สมัยนั้นสองข้างทางก็เป็นป่าดงพงไพร ก็พากันวิ่งไป วิ่งไปถึงป่าทึบที่วัดพระแก้ว มีพระประธานอยู่ในวิหาร อยู่เหนือวัดอัมพวัน

วิ่ง ๆ ไปผู้ชายก็ได้ยินเสียง **หนุม ๆ นิ่ม ๆ** ก็บอกว่า

"เอ๊ะ! น้องทำอะไร

ผู้หญิงก็บอกไม่เป็นไร พี่รีบเดิน เดี๋ยวเขาจะตามมา

สักพักก็มีเสียงอีก *หนุม ๆ นิ่ม ๆ* นึกว่าเอ๊ะอะไรกัน จึงได้หันหลังไปดู **เห็นผู้หญิงถลกหนังออกมา แล้วเก็บตัวหนอนกินตาโป๋**

ผู้ชายเลยออกวิ่ง ว่าอรหังก็ไม่ได้ ผีก็แปลงตัวเป็นคนเดิมไปดักหน้าบอกว่า พี่ไม่น่าเลย จะหนีน้องไปทางไหนเล่า ฝ่ายชายก็จำได้ว่าเป็นแฟนเก่าที่ตายไปแล้ว ก็วิ่งเตลิดเปิดเปิงไป กระโดดขึ้นบ้านลุงคำ ผีเอื้อมมือมาจับคอบิดไปเลยถึงแก่ความตาย บ้านลุงคำอยู่ทางทิศเหนือของวัดอัมพวันนี้ นี่เป็นทัศนศึกษาของชีวิต **ผู้ชายคนนี้ขาดสติ ไม่ได้ฝึกกรรมฐาน ขาดสติสัมปชัญญะนั่นเอง** ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย เลยในที่สุดก็ต้องไปเป็นสามีเขา แต่ตอนนี้อาตมาไม่ได้รู้ว่า ตามไปเป็นคู่กันชาติไหนอย่างไรกัน

ค่ายบางระจัน

เมื่อก่อนที่ค่ายบางระจันเฮี้ยนมาก ใครจะตักน้ำในสระอาจารย์โชตินำไปใส่หม้อรถ ระเบิดเลย ใครลักอะไรไปต้องนำไปคืน ใครจะไปเอาอิฐดอกจันทน์ ต้องนำไปคืนหมด

แต่ก็มีคนอยากได้ เพื่อนำมาป่นเป็นผงผสมสร้างพระ **อาตมาเคยไปเอาอิฐ ๙ ตรามาได้** สมัย *นายพุก ฤกษ์เกษม* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี

มีคราวหนึ่งหลายปีผ่านมาแล้ว เจ้าคณะอำเภอเดิมบางนางบวชองค์เก่า ตอนนี้มรณภาพแล้ว ท่านเคยมาที่วัดอัมพวัน ท่านอยากได้บ้าง

ท่านเลยมาค้างที่วัดนี้ รุ่งขึ้นก็ไปเอา เก็บอิฐใส่ย่าม ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ไป ท่านจะนำไปทำพระหรืออะไรก็ไม่ทราบ พอไปถึงจะเข้าเขตสุพรรณ เดิมบางนางบวช เลี้ยวไปตลาดท่าช้างมันมืด รถคว่ำศีรษะแตก ก็เก็บอิฐไปค้างบ้านของน้องสาวที่อยู่ในดงอ้อย

ตกกลางคืนเสียงครางกันกระหึ่ม เลยต้องนำอิฐมาคืน นี่คือเหตุการณ์ที่ผ่านมา คนที่ตายขณะมีโทสะ ตายในสงครามด้วยอำนาจโทสะ นี่เป็นอสุรกายดุร้ายมาก ใครจะมาเอาอะไรไม่ได้ อาตมาก็บอกกับนายพุก ฤกษ์เกษม ว่า ถ้าสร้างค่ายสร้างวัดขึ้น มีโครงการสร้างสะพานขึ้น ก็จะหายดุร้ายไปได้

ในเวลากาลต่อมาก็สร้างสำเร็จตามเหตุการณ์ ตามลำดับ ได้ทูลเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฉลองค่าย และทูลเชิญสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชตัดลูกนิมิต

หลังจากทรงบำเพ็ญพระราชกุศลแล้ว ดวงวิญญาณของอสุรกายก็กลับไปเกิด เลยความดุร้ายหายไป เห็นจะเป็นจริงตามหลักพระพุทธศาสนา คนดุคือตายด้วยโทสะ

ตายด้วยอารมณ์ดี จิตเป็นกุศลก็ไม่มาดุร้าย ตายด้วยอำนาจโทสะก็อยู่ตรงนั้น มันดุ

ยกตัวอย่าง สองสามีภรรยามาแวะที่วัดนี้ หาว่าเมียมีชู้ ขับรถเบนซ์ไปก็ทะเลาะระหว่างทางไปเรื่อย ไปถึงบางปะอินก็คิดว่าอย่าอยู่เลย จึงขับรถชนท้ายรถซุง ตายคาที่ทั้งสองคน ด้วยอำนาจโทสะดุร้ายเหลือเกินที่ตรงนั้น

เหมือนต้นมะขามหน้าวัดก็ดุร้าย และแสดงอภินิหารออกมา เมื่อขุดบ่อเอาร่างขึ้นมาเผาแล้วบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศล อุทิศให้ มะขามก็ตายตรงนั้น

กลายเป็นที่เตียน และเป็นที่สำนักกรรมฐานต่อไป และจะไม่มีวี่แววอะไรอีกต่อไป เหมือนแต่ก่อนมา ขอฝากไว้เป็นข้อคิดโดยทั่วหน้า มันมีหลักฐานที่แน่นอน

อำนาจโลภะ

อาตมาเคยเล่าเสมอว่า รักษาอุโบสถตั้ง ๓๐ กว่าปี ทอดกฐินเป็นร้อยครั้ง ทอดผ้าป่าไม่พัก ตายไปยังเป็นเปรตได้ เพราะจิตไม่ดี ไม่แยก มันยังเกาะกับสมบัติ ด้วยอำนาจโลภะ มีโมหจริตอยู่ในจิตใจมาก คนแก่คนนี้อายุ ๘๐ กว่าปีแล้ว ร่ำรวยเงินทองมาก ได้แบ่งสมบัติให้ลูก ๆ ไปแล้ว รักลูกคนเล็กมากก็แบ่งให้มาก ลูกชายคนโตได้ไม่เท่าไร แต่ไปสร้างฐานะเป็นเศรษฐีที่เชียงใหม่ สมบัติของแม่ให้ไปก็ยังอยู่

แต่น้องสาวมีสามีแล้วเกิดนำไปเล่นการพนัน แม่เห็นลูกสุดท้องจะลำบาก จึงไปขอสมบัติลูกชายคืนด้วยอำนาจโลภะ ลูกคนสุดท้องก็นำไปให้สามีเล่นการพนันจนหมด เลยเสียใจตาย ด้วยอำนาจกรรม จิตเศร้าหมอง บุญไม่เคยช่วยต้องไปนรกก่อน

บัดนี้ยังเป็นเปรตอยู่นะ ยังหาที่เกิดไม่ได้ ต้องหมดเวร หมดกรรมจากเปรตเสียก่อน จึงจะไปเกิดบนสวรรค์ เพราะทอดกฐินไว้ตั้งร้อยโกรม ทอดผ้าป่าไว้มาก

ต้องไปเสวยกรรมที่ตนทำมาก่อน กรรมที่ไปเอาสมบัติลูกชายคืน ให้ลูกคนสุดท้อง และลูกสุดท้องนำไปให้สามีเล่นการพนันหมด

ตรงนี้เป็นบาป จิตใจก็เกาะอยู่ แยกรูปแยกนามไม่ได้ เพราะคนนี้ไม่เคยนั่งกรรมฐาน
รู้ซึ้งซึ่งปัญญาแต่ทางโลกีย์เท่านั้น แถมมีโมหจริตปิดบังปัญญา ปัญญาก็ไม่รู้ซึ้ง แล้วเขาก็ตายไปนรก ยังเป็นเปตวิสัยอยู่ด้วยอำนาจ

โลภะ

ยังไปเที่ยวเข้าเขาอยู่ ยังไม่ได้ไปไหนเลย ยังเป็นเปรตอยู่นะ

ในวัดอัมพวันนี้มีพระ ๔-๕ องค์เป็นเปรต มารับส่วนบุญทุกวันพระ ท่านทั้งหลายจะเห็นหรือไม่ ก็ไม่ทราบกันนะ
อาตมาถามว่า *"ยังไม่ไปเกิดอีกหรือ"*

เขาตอบว่า *"ยังครับ ผมยังไม่หมดกรรม เที่ยวมาขอทานอยู่ที่วัดนี้ มีหลวงตาเฟื่องเป็นต้น"*
อีกองค์หนึ่งชื่อ **หลวงตาเก๊า** ยังอยู่ที่นี่ ถ้าวันพระโผล่มาทุกที อยู่ข้างโบสถ์โน้น มารับส่วนสังฆทานที่เขาทำกัน
และก็มาด้อม ๆ มอง ๆ ที่กุฏิกรรมฐาน ว่าคนไหนมีบุญวาสนาได้กรรมฐานก็เข้าไปขอ **คนไหนค้าขายไม่ได้กำไร ขาดทุน เขาไม่ไปขอ คนที่ไร้บุญวาสนา เปรตไม่เข้าไปขอบ้านนั้น**
เปรตนี่เข้าได้ทุกบ้าน คือ ขอทาน เปรตเข้าโบสถ์ได้ไหม **ได้** แต่อสุรกายดร้ายเข้าไม่ได้
ถ้าบ้านเรามีบุญกุศล มีเทวดารักษา อสุรกายยักษ์ร้าย อมนุษย์เข้าบ้านไม่ได้ ไม่ต้องไปหาเครื่องป้องกัน ไม่ต้องเอาพระมาเขียนผ้ายันต์ ไม่ต้องหว่านทรายหรอก เขาไม่เข้าหรอก
ถ้าเราสวดมนต์ไหว้พระทุกวันนะ หมั่นเจริญกรรมฐานแผ่เมตตา พวกนี้เข้าบ้านเราไม่ได้
แต่ถ้าเข้าได้อยู่อย่างหนึ่ง คือ เปรต ประตูเปรตนี่เป็นโลภะ ที่เป็นขอทานจะเข้าได้ทุกแห่ง ไปเที่ยวไหว้กราบขอบุญกุศล

อย่างเรามาเจริญกรรมฐาน ปู่ย่าตายาย ตายไปเป็นเปรต จะมาขอเลย ถ้าคนไหนได้ยินเสียงเปรตร้อง คือ ญาติของคนนั้น ถ้าเราไม่ได้ยิน ไม่ใช่ญาติของเรา

ถ้าได้ยินเตรียมแผ่ส่วนกุศลได้ เป็นญาติของเราเลยทีเดียว ร้องขึ้นมาต้องการขอบุญกุศล รีบแผ่ให้เลยนะ
นั่นแหละญาติของโยมตั้งแต่ชาติไหนก็ตาม ไม่ใช่ตายไปสวรรค์ทุกคนนะ ขอฝากไว้
